

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Corectura: Issabela Cotelin
Coperta: Răzvan Aricescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POP, MONICA

Ziua în care noaptea a murit / Monica Pop. - București : Siono
Editura, 2024
ISBN 978-630-6509-69-0

821.135.1

Monica Pop

*Ziua în care
noaptea a murit*

SIONO
EDITURA
București, 2024

CUPRINS

A scrie pentru a te apropia de Esență	5
Partea I	
Poeme pentru suflete sleite	9
Înălțându-mă...	10
Mâna	12
Cândva au existat în lume îngeri	13
Anotimpuri ce dor	18
Labirint	20
Necuvintele	22
Lumina	24
Corset	25
Jurnalul unui insomniac	26
Paradox	28
Plutim (Imnul îngerilor)	29
The darkest hour	30
Poveste de adormit	31
Sfârșitul anotimpurilor	32
Răspuns	33
Cei care pășesc pe nori	36
Partea a II-a	
Povești naive	39
Incursiune în carceră	42

Pagini de jurnal	44
Călători prin ceață	51
Jocurile copilăriei	56
Ziua în care noaptea a murit	59
Povestea ce hrănește suflete	64
Poem de rămas-bun	66
Infinit cu aromă de primăvară	71
Valsul fluturilor	74
Un singur buton	79
O călătorie fantastică	95
Poveste cu aromă de urzici	98
Un strop	108
A (se) topi	111
Partea a III-a	
Piese de citit la miezul nopții	113
Evadăm	115
Umbra lui Apophis	143
Amfibio	174

LBRIS

We know
books

Partea I
Poeme pentru suflete sleite

Înălțându-mă...

Din tainica și nerostita noapte se deschide
O aripă.

Iar vârful-i prăfuit și lucitor

Deschide cerul și înalță,

În nesfârșirea neagr-a nopții

Rătăcitoare păsări tremurând în zbor.

Captive-n propriul spirit orb

Curg păsările, curg sleite...

Ca-ntr-un străin și monoton alai,

Străbat mereu nimicuri nesfârșite.

Doar una albă, cu-aripi grele,

Smulsă din argintul limpede,

Cu glasul-i dulce, ochi fierbinte,

Aprinde stele.

Abisuri reci înghit în straniile adâncuri

Păsări fără de sens, fără de umbră.

Fantasme pier în noaptea sumbră!

E frig; atâtea focuri stinse,

Atâta cer cu gust amar...

Se-aud bătăi de aripi însă,

Făptură albă și umbra-i de cristal.

Iar răsuflarea-i caldă în abur se preface,
Iar aburul în piatră, iar piatra-n praf de stele,
Din care noaptea nesătulă soarbe
Fărâma de plăcere.
Un fulger
Și-un tunet răsună printre șoapte!
O clipă de furtună și-apoi iarăși noapte.

S-a stins și ea de parcă n-ar fi fost,
De parcă albu-i spirit n-ar fi hrănit văzduhul
Împletind nimicul cu o șoaptă.
Foc dulce-i arde-n urmă,
Dar fără rost.
E moartă.

Un ultim suflu;
O aripă
Deschide cerul mai bogat și-nalță,
În fremătarea veșnică din zare,
Rând pe rând,
Un stol de păsări muritoare...

Mâna

O mână scurmă în țărâna arămie;
 sub unghii e numai pământ.
 Iar viermii jilavi, rând pe rând,
 sunt strangulați, în loc să fie mângâiați
 cu-amor.
 Începe să miroasă-a carne vie...
 În orice clipă pot să mor.

O mână a adus pe lume-un suflet;
 L-a zămislit din carne și din lut.
 Sărmanul însă, de cum a văzut
 mormanul proaspăt, noroi sec
 S-a risipit în neant c-un ultim
 scâncet.
 În orice clipă pot să plec.

O mână a îmbrățișat fierbinte al meu gât
 (Om, vierme, frunză sau ce-oi fi)
 De ce nămolu-i plin de aripi sângerii?
 Mai am răgaz să scriu un
 vers.
 Dar clipa a sosit și-a și trecut;
 O mână a distrus un univers.

Cum să-ți dai viața pentr-un
 Vis?
 O mână a ucis.

Cândva au existat în lume îngeri

Personaje:

DEMONUL

ÎNGERUL 1 – BRUN

ÎNGERUL 2 – BLOND

ÎNGERUL 3 – DE FOC

PROLOG – DANSUL ÎNGERILOR

ÎNGERII

La început m-am chinuit
 Să regăsesc lumina,
 Și-n graba mea am răvășit
 Tot cerul și țărâna.

Am încercat să cos în nori
 Un soare pal, cu ață de aramă,
 Iar pe pământul sterp lipit-am flori
 Și le vegheam crescând, seară de seară.

Însă mi se părea din ce în ce mai frig,
 Pesemne razele de foc nu ajungeau la mine!
 Și, dârdâind, spre cer am început să strig:
 „Doamne, de ce nu faci din nou lumină?!”

Plutim și nici nu plouă, nu doare și nu minte,
 Plutim și ne trezim într-un vârtej fierbinte.

1. ÎNGERULUI BRUN

DEMONUL

Am încercat amarnic să jumulesc de pene
Un înger brun, căzut de lângă soare.
Și sângele mi-a înghețat în vene
Când el mi-a spus râzând: „Nu mă prea doare”.

Smulgând înnebunit pană cu pană
I-am zis că știu și că încerc să-l vindec,
Că fără aripi își va recăpăta forma umană;
Dar amândoi știam că vreau să-l spintec.

Cum îndrăznești să-mi otrăvești grădina
Căzând în ea cu trupu-ți brun de înger?!
E timpul ca înaripatul să-și ispășească vina,
Florile mele albe nu cresc decât cu sânge.

Cred că acum n-o să mai ai unde să cazi!
I-am spus zânei golașe înfipte în pământ,
Frumoasă ești, crăiasă printre brazi,
Plouă cu pene pe al tău mormânt.

ÎNGERII

Noi nu zburăm. Plutim!
Și fiindcă timpul curge
Nici graiul nu-l mai știm,
Pictăm cerul cu sânge.

Plutim și mulți se-ntreabă de-o fi adevărat
Că noi purtăm esența într-un flacon uitat.

2. ÎNGERULUI BLOND

DEMONUL

Cu lacrimile-ți blonde să inunzi Pământul,
Cu sângele-ți fierbinte să murdărești o stea,
Nori negri și furtună să-ți lumineze gândul!
Da, eu mă hrănesc din suferința ta.

Minunea nașterii o porți în al tău pântec cald
Și-n loc să dai, tu iei o viață.
O, înger blond cu ochii de smarald,
Tu nu vezi cum aripile-ți îngheață?

Din labirintul tenebros nu poți găsi scăpare,
Și ești sortit s-alergi prin el mereu,
O, înger blond, nu vezi tu oare
Că din suferința ta mă hrănesc eu?

Degeaba cânți, surâzi, te unduiești ștregar,
Nu mai e nimeni să-ți contemple inocența;
Nici glasul dulce, nici părul blond măcar.
Înger, nimeni n-o să-ți observe absența.

ÎNGERII

Noi nu zburăm. Plutim!
Și, fiindcă timpul curge,
Ne naștem, nu murim.
Ne botezăm cu sânge.

Anotimpuri ce dor

Mi-e silă de-aste timpuri,
De ploi și de suspine;
Mi-e dor...
Mi-e dor de anotimpuri,
De zile moi, senine,
Ce se scurgeau pe vremuri,
Ce s-au născut prin tine.

Când pentru întâia oară ai deschis
Ochi de copil, verde în noapte,
Din haos ai creat un dulce paradis;
Întâiul anotimp
Fără de timp.
Fără de moarte.
Pe mine m-a trezit brusc o lumină bizară
Și apoi am trăit
O primă primăvară.

Când ai oftat cu răsuflarea-ți caldă
Și te-ai topit într-o visare lungă,
M-am cățărat și eu din stâncă-n stâncă
Spre cerul verii, ca să prind din urmă
Un anotimp fără de timp,
Fără de umbră.

Când ai văzut c-aproape-am izbutit,
Precum un prunc, ai plâns cascade-amare,
Iar venele din mine și din pământ au ofilit,
S-au stins fără voință și razele de soare.

Într-un sfârșit tomnatic,
N-am mai simțit nimic, nici disperare,
S-a înălțat din tine
Un nou anotimp
Fără de timp
Fără culoare.

Copil prostuț, te-ai ghemuit speriat
De propriul tău odor și de propria ta umbră,
Ți-a tremurat sufletul alb, înfrigurat;
Ți-ai alungat copilu-n noaptea sumbră!
Te-ai zvârcolit și ai tăcut,
Acoperindu-mă cu gheață;
Al iernii fraged nou-născut,
Un anotimp
Fără de timp
Fără de viață.

Ochiul tău verde va râde iar,
Înger nemulțumit, copil absurd!
Mă vei iubi, dar în zadar..
Sunt rupt din timp,
Sunt vechi și surd
Sunt anotimp.

Mi-e dor,
Mi-e dor de anotimpuri,
De zile moi, fără suspine
Ce se scurgeau pe vremuri,
Ce au murit cu tine.